

Fragment uit "De Dochter van het Licht"

te verschijnen in de loop van 2019 bij uitgeverij Boekscout

(C) Werner Peeters

De terugreis uit Aersk duurde alleszins minder lang dan de heenreis. De karren waren nu leeg, waardoor Kjaertar een stuk sneller opschoot, ondanks het hobbelige pad. Op de mistige lentedagen als deze werd het echter nog steeds vroeg donker, en waar een dergelijke reis met een snel paard in de zomer hooguit twee dagen zou mogen duren, waren er dat in het voorjaar al minstens drie of vier, en kwam je met een gammele ossenwagen waar eigenlijk geen repareren meer aan was, al gauw uit op vijf of zes. Als het weer meezat, tenminste. Met niets anders dan het monotone voortsjokken van het span had Kjaertar de afgelopen dagen niets anders gedaan dan half ingedommeld te zitten mijmeren over zijn vreemde ontmoeting met het reisekjämmergezelschap, terwijl de ossen het werk voor hem deden. Hij had er nog altijd geen flauw idee van wat een *mantova* was, maar dat maakte hem des te nieuwsgieriger. Ogrim had gehint op diverse toeren van krachtpatserij van Murg, maar voldoende aan de verbeelding overgelaten om de nieuwsgierigheid te prikkelen. Ook het idee van Leni weer te zien, wond Kjaertar op, alhoewel ze duidelijk ouder was dan hijzelf, en hij zijn verwachtingen beter bijstelde naar één van de minder lelijke meisjes van Skolde.

Ogrim had alleszins geen antwoord meer gegeven op Kjaertars vraag om Skolde aan te doen. Geen ja, maar ook geen nee. Toen hij 's anderendaags was opgestaan, had hij er nog even aan gedacht om de reisekjämmer van Ogrim te bezoeken, maar was dan tot de conclusie gekomen dat hij gewoon was vergeten te vragen *waar* ze precies hun kamp hadden opgeslagen. *Stom stom stom!* Even had Kjaertar nog overwogen om door Aersk te rijden, op zoek naar een spoor, maar aangezien zijn ossenspan niet door alle smalle steegjes paste, en de norske aanblik van diverse ongure types een belofte had ingehouden dat, als hij zijn wagen onbeheerd had achtergelaten, de ossen nog vóór zijn terugkeer waarschijnlijk al opgegeten zouden geweest zijn, hadden hem van zijn idee afgebracht, en hij was dan maar huiswaarts gekeerd.

Toen hij tot het besef was gekomen dat een reisekjämmer met wilde dieren waarschijnlijk géén kamp zou opgeslagen hebben in het midden van de stad, maar ergens aan de buitenrand, was hij al een dag op weg.

De enigmatische Ogrim had een behoorlijke indruk op Kjaertar nagelaten. Reisekjämmervolk leefde doorgaans bij de gratie van de vrijgevigheid van hun publiek, en van wat hij gehoord had, namen ze elke gelegenheid te baat om een centje bij te verdienen, legaal of minder legaal. De truc met het muntstuk had het gezelschap evenwel geen geld opgebracht, maar geld gekost. Om maar te

zwijgen van de braspartij. De schrik was Kjaertar om het hart geslagen toen hij onhandig zijn ransel had geopend en nog net niet de inhoud over de tafel had uitgestrooid voor het oog van de verzamelde nomaden. Desalniettemin waren de lieden om de één of andere reden nauwelijks geïnteresseerd geweest in Kjaertars bezittingen. De jongen had zich zelfs op een gegeven moment zorgen gemaakt over wie het gelag had moeten betalen aan het einde van de avond, en had zich al afgevraagd hoeveel munten hij uit de ransel had kunnen verdonkeremanen om zijn aandeel te kunnen betalen vooraleer Ragnar argwaan zou hebben gekregen bij het opmaken van de kas. De rekening was echter zonder morren door de leider van de reisekjämmer vereffend, alsof dergelijke braspartijen dagelijkse kost waren.

Kjaertar was al een aardig stuk opgeschoten op de Reigerpas, maar de avond begon meedogenloos te vallen, en zelfs als hij was doorgereden, wat niet evident was in de duisternis, leek de kans dat hij voor de ochtend Skolde zou bereiken, onbestaande. Hij stuurde zijn span de weg af en reed, zo ver het begroeijsel het toeliet, een eindje tussen de bomen. Alhoewel hij nog nooit narijheid had meegemaakt, had Hovar hem op het hart gedrukt nooit te overnachten op een plek die je van op de weg kon zien, zeker niet met een ransel vol kostbaarheden. Op de heenweg durfde Kjaertar wel al eens Hovars advies aan zijn laars lappen - dieven wandelden er immers niet zomaar met een ton maede vandoor - maar hij besepte wel dat de terugweg in dat opzicht een stuk gevaarlijker was. Kjaertar had bovendien niets bij om vuur te maken. Zijn reputatie voor ongevalletjes klein en groot indachtig, vond Hovar het maar niets om zijn pupil een tondeldoos toe te vertrouwen - maar hij had wel een portie koude kip en geraspte bieten van de herbergier van de *Adelaar* meegekregen - de voedselkwaliteit van de *Stuurman* was zelfs naar Kjaertars standaard benedenmaats - en alhoewel de avond snel zou vallen, kon de jongen het zich permitteren om genoeg tijd te begroten om te eten, nu het nog licht was. Daarna zou hij zich in dikke, omgekeerde pels wikkelen, en aangezien hij nogal goed in het vet zat, zou hij zelfs in dit weer na een halve *eykt* al liggen zweten dat het niet meer mooi was.

Nadat hij zijn vingers had afgelikt, en een goed plaatsje onder een spar met dikke naalden had uitgekozen, was de duisternis al een stuk opgeschoten. Samen met het licht verdwenen ook de achtergrondgeluiden. De vogels hielden hun adem in, het sporadische geknisper van de takjes waarover het kleinwild huppelde, verstomde, en de kou hield zelfs de uilen nog een maand langer in hun winterslaap. Na het rumoer van de *Dronken Stuurman* dat probleemloos zelfs tot in de stallen was doorgedrongen, werkte de stilte heilzaam.

Net toen Kjaertar op het punt stond om in te dommelen, schrok de jongen

wakker. Hij meende iets gehoord te hebben, maar hij was te slaapdronken geweest om in eerste instantie het geluid te kunnen identificeren. Nu was hij plots zo alert als een roofvogel, en greep instinctief naar de geldransel op zijn lichaam. *Oef, hij is er nog!* Zouden de mannen van Ogrim hem gevolgd zijn, nadat ze tot het besluit waren gekomen dat ze alsnog zijn bijdrage in de kosten voor het zuipfeest wilden komen innen? Of wilden ze hem gewoon, na aanblik van de inhoud van de buidel, uitschudden? Of erger nog: vermoorden? Hij staarde voor zich uit, maar er bewoog niets...

Aangezien zijn verstand duidelijk trager werkte dan bij de meeste anderen, besepte hij pas enkele ogenblikken later dat er iets niet klopte. Hij staarde voor zich uit... *Het was licht.* Of beter, er scheen een flauw lichtje door de bomen. Zwak, maar onmiskenbaar. Sinds zijn vertrek uit Aersk was het nieuwe maan geworden, dus in principe had het nu stikdonker moeten zijn. Het zwakke sterrenlicht zou onmogelijk door het immer groene, dichte naaldbos hebben kunnen doordringen. Nee, het licht kwam duidelijk van op de grond.

En toen hoorde hij weer iets. Dit keer was hij wakker, en hij identificeerde het geluid als een lichte kreun van pijn. Zijn ossen sliepen evenwel als een blok... dus het was duidelijk een menselijk geluid.

Ik ben niet alleen!

Zo stil mogelijk klauwde hij naar een knoestige dode tak. Hij had geen mes bij zich - nog zo'n "voorzorgsmaatregel" van Hovar ten bate van Kjaertars eigen vingers - en zelfs als hij er wel één had gehad, dan was het licht te zwak om het op dit ogenblik tussen zijn spullen te vinden.

Hij liet zijn pels in één beweging op de grond glijden, voorzichtig om niet méér geluid te maken dan nodig. Zijn ogen waren intussen, zo ver dat mogelijk was, gewend aan de duisternis, en hij kon nu de richting onderscheiden waar het licht vandaan kwam. Het was gelig, denkkelijk afkomstig van een kampvuur of zoiets. Kjaertar was in elkaar gedoken, wat gezien zijn plompe lichaamsvormen eerder potsierlijk was. Met zijn twee pezige handen omklemde hij de tak, en bleef doodstil staan, halvelings verwachting dat er alle ogenblikken de één of andere drieste overvaller van tussen het kreupelhout zou springen.

Maar er kwam niets. Alleen het licht priemde moeizaam door het dorre hout, af en toe afgewisseld door een gesmoorde snik.

Okee, zo gaat dat niet werken! Kjaertar verplaatste langzaam zijn gewicht naar één voet, verzette de andere, en begon zo behoedzaam naar de plek te sluipen waar de lage sparren minder dicht op elkaar stonden. Een hele opgave in het pikdonker! Hoe voorzichtig hij evenwel ook was, onvermijdelijk stapte de dikkerd nu en dan op een paar dode takjes, en produceerde daarbij een kraakgeluidje, dat hem als donder in de oren klonk. De eerste keer sloeg zijn hart een slag over en scheen hij ter plekke te bevriezen, de tak in zijn handen

mogelijk nóg krampachtiger vastklemmend, maar er kwam geen reactie op zijn geluid. Nog maar een stap dicht, dan. Nog één... Kjaertar had geen besef meer van de tijd. Een ogenblik? Een stonde? Een *eykt*?

Na wat een eeuwigheid leek, stond hij aan de rand van het naaldwoud, en gluurde hij omzichtig door de sparrentakken. De dikbegroeide, groene naalden boden hem de nodige bescherming, én zijn kledij was uit stof vervaardigd die ongeveer dezelfde achtergrondkleur als het bos had, dezelfde soort als die gebruikt werd door de jagers uit het dorp. Alhoewel hij schrik had dat het licht sterk genoeg zou schijnen om zijn positie te verraden, kreeg zijn nieuwsgierigheid uiteindelijk de overhand, en hij duwde een naaldtak opzij... Hij zag een naakte vrouw.

Nee, het was geen vrouw. Het was nog maar een meisje. Naakt als op de dag waarop ze geboren was. Ze stond rechtop, en even verderop lag op de grond een deken, dat ze klaarblijkelijk had afgelegd. Ondanks de kou leek ze zich voldoende behaaglijk te kunnen warmen aan een kampvuurtje. Aan een paar takken hingen haar kleren te drogen, wat haar naaktheid verklaarde. Kennelijk was ze in het water getuimeld, en gebruikte ze het vuurtje om ze te drogen. Kjaertar kon haar van schuin achteraan bekijken. Ze keek alleszins niet in zijn richting. De opflakkerende vlammen gleden over haar lichaam en leken haar blonde haren op te doen lichten. Ze had een mooi lichaam, maar het was gehavend. Met haar kleine, stevige borsten zag ze er mooi en rijp uit, maar nog niet té. Onwillekeurig gleed Kjaertars hand in de richting van zijn broek, waar hij dezelfde opwinding voelde als toen Leni hem een paar dagen geleden had aangeraakt...

Het naakte meisje strekte haar hand voor zich uit, en terwijl ze een zachte kreun uitstootte, en een lichte siddering door haar lichaam trok, begonnen er plots twee vlammetjes voor haar uit te bewegen. Zomaar, uit het niets. Kjaertar dacht dat er twee vuurvliegjes rond haar hand vlogen, haar handgebaren volgend, en hij vroeg zich een tel lang af hoe het meisje de dieren haar wil had kunnen opleggen. Maar het leken uiteindelijk van hieruit, een voet of zestig, toch echt wel vlammetjes, en geen vliegjes. Met een sierlijk gebaar van haar arm begonnen de vuurtjes in het rond te draaien, om hun denkbeeldig middelpunt heen, geruisloos maar steeds sneller, totdat het meisje haar hand met een sierlijk gebaar sloot, en de lichtjes even mysterieus weer verdwenen als ze waren verschenen.

Toen wendde ze haar gezicht, zodat Kjaertar even een glimp van haar gelaat kon opvangen, alvorens hij in paniek achteruitdeinsde.

Sigrunn!

Het was verdraaid die kleindochter van de molenaar! Wat deed die alleen in het bos?

Kjaertar kende Sigrunn goed genoeg, maar hij had haar nog nooit zonder

kleren aan gezien! Niet dat hij er nooit over had gefantaseerd. Over haar óf over één van de andere meisjes van het dorp. Het dichtste wat voor Kjaertar bij een ervaring met het andere geslacht was gekomen, was op het meiboomfeest geweest, met een aangeschoten Elidunn, de middelste dochter van de herbergier. Ze waren aan het kampvuur al de hele avond zotte praat aan het verkopen geweest, en de maede had iets té rijkelijk gevloeid. Elidunn had na wat plagerijen met een dubbele bodem, Kjaertar achter de schuur meegetrokken, hongerend naar een vurige kus, een verzoek waar Kjaertar maar al te gretig op was ingegaan. Toen zijn handen naar haar borsten waren gegleden, was de kus echter van het éne ogenblik op het andere ontaard in een stevige beet in zijn tong, gevolgd door een venijnige kniestoot tussen zijn benen. Elidunn had hem, verwensingen mompelend, kordaat van haar afgeduwd, wat niet moeilijk was omdat hij ineem was gekrompen van de pijn aan zijn kruis, en toen hij eindelijk uit de schuur was gewankeld, was ze alweer met een andere jongen aan het dansen geweest. Eén die er geen moeite mee zou gehad hebben om Kjaertar als een speenvarken aan de haak te hangen, mocht Elidunn het hem gevraagd hebben in geval Kjaertar bezwaar zou maken omdat hij gepasseerd was.

Dat was allemaal tijdens de vorige Beltaine gebeurd, zowat een jaar geleden, en Kjaertars ballen krompen nog steeds samen bij de gedachte aan haar knie. Kjaertar had toen nog kort overwogen of hij zou trachten het aan te leggen met één van Elidunns zussen, maar de angst dat ze over hetzelfde opvliegende temperament zouden beschikken als zij, had hem wijselijk van zijn plan doen afzien.

Het was daarna eigenlijk nooit meer goed gekomen tussen Kjaertar en de meisjes van het dorp. Telkens hij zijn leeftijdsgenoten van het andere geslacht kruiste, begonnen ze achter zijn rug te gniffelen, eerst heimelijk, maar aangezien zijn hoofd op zo'n moment steevast zo rood werd als een tomaat, vonden ze het blijkbaar niet meer nodig om hun pret te verbergen. Als Elidunn zich in gezelschap vertoefde, leek het hem alsof het gegniffel nog eens dubbel zo luid weerklonk. Zonder dat hij de conversaties had gehoord, kon Kjaertar toch wel een behoorlijke inschatting maken over het onderwerp van pret. 's Nachts kreeg hij er vreemde fantasieën van. Enerzijds verlangde hij ernaar om zich met Elidunn te vermeien, anderzijds had hij zin om het snot uit haar neus te slaan. Vaak ook allebei tegelijk. Het meisje in zijn fantasieën was aanvankelijk Elidunn, daarna werden het haar zussen, en de laatste tijd kon het hem eigenlijk niet meer schelen wie. Zijn fantasieën werden van de weeromstuit extremer, en hij koesterde wilde fantasieën over hoe zo'n meisje er zonder haar kleren uit zou zien. Zeker in de schaarse warme zomerdagen kon hij aan de vorm van de lichte gewaden er zich wel wat bij voorstellen, maar als puntje bij paaltje kwam, had hij nog nooit een meisje naakt gezien.

En hier stond zo'n lekker ding als die Sigrunn nu, op amper een goeie steenworp afstand!

Wat dat trucje met die vlammetjes ook was geweest, Kjaertar had nu nog enkel aandacht voor haar naakte lichaam. In zijn fantasie wilde hij naar haar toelopen en haar in zijn armen sluiten, haar hem laten uitkleden, en haar vervolgens nemen als een hitsig paard - wat hij al geleerd had over geslachtsgemeenschap, was een mengeling van wat hij in de herbergen aan smakeloze grappen had gehoord en wat hij met zijn eigen ogen in de stallen van het dorp had aanschouwd.

Zo ver zou het echter niet komen. Gebiologeerd door de naakte verschijning liet hij onbewust de tak los die hij opzij had geduwd, en die zwiepte met een flink zweepgeluid in zijn van kwijl doordrenkte gezicht.

Sigrunn sprong op als een schichtige kat. Met één lenige sprong had ze haar deken gegrepen, en ze riep: "Wie is daar?"

Kjaertar was betrapt! En nog geen beetje... Hij voelde zich tegelijkertijd warm en koud worden.

Wat nu? Ze had een brandende tak uit het vuur genomen, die ze voor zich uit hield, terwijl ze met het deken haar naakte lichaam trachtte te bedekken. Kjaertar kon niet inschatten of, als hij uit de bosjes zou springen, ze zelf in paniek zou weglopen, of hem te lijf zou gaan. In theorie was hij de sterkere van de twee, maar gezien de historiek dachten zijn ballen daar anders over. Ontkennen dat hij het was, zou ook niet lukken, want zelfs als hij met zijn plompe gestalte met succes de benen zou nemen, dan zouden zijn ossen hem allicht niet spontaan volgen, en nagenoeg iedereen in het dorp zou Kjaertars kar herkennen.

"Wie is daar? Antwoord!", herhaalde Sigrunn. Kjaertar maakte de rekensom en besloot dat hij zich best identificeerde.

"S... S... Sigrunn, ben jij dat?" Hij zette voorzichtig een stap voorwaarts, niet langer bekommerd om stil te zijn.

Het meisje deinsde een stap achteruit. Nu het flakkerende vuur Kjaertars gezicht bescheen, herkende ze de dikke, dommige smidsassistent, en ze trok het deken steviger om zich heen. Wat met één hand overigens niet goed lukte.

"Kom niet dichterbij!", riep ze hem toe.

"Okee", antwoordde Kjaertar, maar tegenstrijdig genoeg schreed hij tegelijkertijd nog een stap verder van onder de bomen.

"Wat heb je gezien?", vroeg Sigrunn angstig.

Wat ik heb gezien? Meisje, je staat midden in de ijskoude nacht in je blote kont in een opening in het bos, en je vraagt me wat ik gezien heb? Kjaertar zag datgene bevestigd wat hij altijd al had gedacht: Sigrunn was knettergek.

"Euh... je... je hebt geen... kleren aan?", klonk het aarzelend.

En tegelijkertijd met het uitspreken van dat antwoord, besepte Kjaertar dat ze

niet doelde op haar naaktheid.

Het vlammetje. Ze had voor haar neus een vlammetje laten opflakkeren en weer doven. Nee, twee! Zomaar, uit het niets!

Was hij getuige geweest van iets wat hij nooit had mogen zien? Stond het meisje in contact met de geestenwereld? Kon ze vuurvliegjes manipuleren? Stond ze op het punt in een vuurspuwend monster te veranderen? *Waarom overkomt mij dit nu weer?*

Sigrunn scheen zich een beetje te ontspannen. Ze liet haar uitgestoken hand met de toorts zakken, en ze verloor haar katachtige pose. En toen daagde het bij Kjaertar dat hij gelijk had gehad. Blijkbaar maakte ze zich geen zorgen over haar verregaande staat van ontkleding, maar over *iets anders*.

"Kan... kan je even de andere kant op kijken?"

"Euh... best." Kjaertar draaide zich om. Snel kwam hij tot het besluit dat het best was om haar even in haar wijsheid te laten over wat hij *werkelijk* gezien had, want ze scheen zijn uitleg te slikken. Zijn verbazing om het naakte meisje in het bos te zien rondhuppelen, was alleszins niet gespeeld, en met een beetje geluk kon hij zich van de domme houden over het bovennatuurlijk tafereeltje. Je wist immers maar nooit wanneer die kennis nog eens van pas zou kunnen komen...

Sigrunn was geen onaantrekkelijk meisje, maar ze had iets waar Kjaertar nooit de vinger op had kunnen leggen. De dood van haar ouders had haar kennelijk veranderd, maar Kjaertar was daar zelf ervaringsexpert in. *Zij* had tenminste nog de warme geborgenheid van haar grootmoeder gehad. *Hij* had naar de pijpen van de norse Hovar moeten dansen. Ooit had hij de hoop gekoesterd dat de herbergier hem in huis zou nemen. Het vrouwelijk gezelschap was alleszins aangenamer, en Ragnar kon tenslotte niet voortdurend voor de deur van de slaapkamers van zijn dochters postvatten om hem erbuiten te houden. Hovar was zelf kinderloos, en had gehoopt dat hij de jongen tot zijn opvolger had kunnen kneden. Wat feestelijk mislukt was...

"Zo! Klaar!"

Sigrunn had zo goed mogelijk haar kleren weer aangetrokken. Ze voelden nog klam aan, en waren helemaal uit model, maar het leek haar beter om Kjaertar niet in de verleiding te brengen om dingen te doen waar hij spijt van zou krijgen. Toen ze hem van achter de takken had zien verschijnen, puilden zijn ogen zodanig uit dat Sigrunn bang was dat ze eruit zouden zijn gevallen. Toch had ze het deken nog over haar lichaam getrokken, want de kou kroop haar gestaag op de huid. Wellicht zou een vlammetje soelaas brengen, maar ze vond het maar wijselijker om haar capriolen niet meer te herhalen waar Kjaertar bij was. Ze wist overigens niet eens of het haar nog een keer zou lukken. *Hij heeft het niet gezien, vermoedde ze. Anders had hij iets gezegd.*

"... en toen tuimelde ik in het water. De rest weet je."

Sigrunn had eerlijk haar verhaal verteld aan de jongen, die in het bos zijn pels was gaan ophalen, en nu tegenover haar rond het kampvuur zat. Hij had aanstalten gemaakt om naast haar te komen zitten, maar Sigrunn had hem met een kordaat gebaar zijn plaats gewezen, aan de ándere kant van het vuur. Waar ze echter een loopje mee had genomen, was met de *volgorde* waarin de dingen waren gebeurd. In haar versie had ze eerst een vuur gemaakt voor de nacht, en was ze pas daarna opgeschrikt geweest door de kraai, die haar avonddrust had verstoord, waarna ze in het water was getuimeld.

"Eh... doet het nog pijn?"

"Mijn voet, bedoel je? Minder..." Ze trok een grimas. De fysieke pijn was verdwenen, maar als Kjaertar zijn mond niet zou houden, zou ze na haar terugkeer in Skolde nog ettelijke weken het mikpunt van spot zijn.

"Als je er weer op gaat lopen, wordt het misschien erger. Laat Argnar er eerst naar kijken."

Sigrunn knikte. Haar angst voor Kjaertar, die ze altijd als een gemelijk viezerikje had beschouwd, was grotendeels weggesmolten. Hij leek oprecht bekommerd om haar welzijn. Okee, ze had er geen flauw idee van hoe lang hij haar *in haar puurheid* had zitten aangapen, maar empathisch als ze was, kon ze zijn reactie wel begrijpen. Niet iedereen stootte midden in de nacht mijlen ver uit het dorp op een meisje zonder kleren. De smeuijge verhalen die Elidunn over hem had verteld, waren wellicht wat gekleurd door de omstandigheden. Ze was er niet bij geweest toen Kjaertar haar had willen onteren, maar Elidunn was ook niet bepaald een toonbeeld van kuisheid. Ze had haar maagdelijkheid al verloren, dat wist Sigrunn zeker. Niet alleen grootmoeder maakte gebruik van haar tochten in het bos om planten te verzamelen. Voor Argnar mocht ze ook geregeld het bos in, op zoek naar kruiden en planten. Eén daarvan was de blauwe dageraardbes. In zekere zin deden blauwe dageraardbessen net het tegenovergestelde van daalderbessen, die de darmen verlichtten. Blauwe dageraardbessen veroorzaakten krampen. Krampen die weliswaar niet levensbedreigend waren, maar vooral vrouwen van welbepaalde 'ongemakken' konden verlossen.

Sigrunn was ook niet dóm. Dat, kort nadat Argnar haar dringend had verzocht de voorraad bij te vullen, op een ochtend Elidunn, gehuld in een kapmantel, duidelijk stiekem naar de hut van Argnar was geslopen, en in tegenstelling tot de gewone clientèle langs de achteringang was binnengegaan, was in principe al voldoende aanwijzing geweest. Dat niemand haar de volgende twee dagen in het dorp had gezien, en ze de derde dag, wit als een laken en wankelend op haar benen, vrolijk trachtte te veinzen dat alles prima met haar ging, had

Sigrunns vermoeden bevestigd.

Eén ding wist ze zeker: Kjaertar had daar niets mee te maken gehad. Elidunn had het verhaal over haar welgemikte kniestoot zo vaak verteld dat het vervelend was geworden, maar als je op haar uitleg afging, leek het alsof ze er hoogstpersoonlijk voor had gezorgd dat Kjaertar nooit van zijn leven meer een kind zou kunnen verwekken.

Allicht zou het zo'n vaart niet hebben gelopen. Kjaertar zag er nog viriel genoeg uit, en de manier waarop hij gefascineerd naar Sigrunn staarde, en zijn ogen regelmatig neergleden naar haar borsten, impliceerde dat de shade nogal was meegevallen.

"Morgen gaat het vast alweer een stuk beter, maar we nemen de ossenwagen, en dan zijn we tegen het begin van *undorn* in Skolde."

"Dank je." Sigrunn klonk oprecht. Kjaertar verbaasde zich erover dat dit wellicht de eerste keer in maanden was dat een meisje van zijn leeftijd normaal tegen hem sprak... Zoals ze daar nu zat, net een vogeltje met een gebroken vleugel, de haren enigszins opgedroogd maar compleet verwilderd, haar kleren verkreukeld en geurend naar kroos... eigenlijk niet eens zo onaangenaam. Hij merkte dat zijn lid stijf werd.

Plots stond hij recht, en kroop naast haar. Hij tuitte zijn lippen, en wilde een kus op de hare drukken. Vliegenvlug stak Sigrunn haar hand tussen haar lippen en de zijne.

"Liever niet..."

Kjaertar greep haar hand, en twijfelde een ogenblik of hij haar met geweld tegen de grond moest drukken, of haar verzoek tot terughoudendheid inwilligen. Zich echter herinnerend hoe de laatste vergelijkbare situatie was afgelopen, deed zijn lid weer krimpen tot normale proporties.

"Goed", stamelde hij. "Wat je maar zegt..."

Nadat ze samen een tijdje zwijgend in het langzaam dovende vuur hadden gestaard, verbrak hij als eerste opnieuw de stilte.

"Het vuur is bijna uit. Laten we dan maar gaan slapen. Ik denk dat je morgen zo snel mogelijk weer naar Skolde wil."

Sigrunn knikte. De pijn in haar lichaam keerde terug, niet alleen in haar verzwikte voet, maar al haar ledematen voelden als een slappe vod. Nu pas beseftte ze hoe lang ze feitelijk al wakker was geweest, en de verleiding om haar hoofd neer te leggen was groter dan haar angst dat Kjaertar nog iets zou proberen vanavond. Ze was even geschrokken van zijn plotse avance, maar ze kon hem wel begrijpen. Misschien was hij niet zo'n kwaaije jongen als iedereen beweerde. Want Elidunn... Elidunn... in Skolde... morgen zou ze...

Haar gedachten werden hoe langer hoe diffuser, en ze legde zich slaapdronken neer naast het vuur, dat nu eerder geurde dan nog veel licht gaf. Kjaertar vleide zich aan de andere kant van de gloeiende sintels, en kroop opnieuw in zijn

knusse pels. Hij draaide zich met zijn rug naar Sigrunn, en zei zachtjes:
"Welterusten, Sigrunn!"

"Welterusten!", antwoordde ze, al half ingeslapen.

"En als je vannacht zo nodig moet, en je hebt licht nodig, dan maak je maar
weer zo'n vlammetje."

Sigrunn was ogenblikkelijk klaarwakker!